

ХЪНТЪР
(Boston Belles 1)

Copyright © 2020. **THE HUNTER** by L.J. Shen

The moral rights of the author have been asserted.

© Десислава Недялкова, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2025

ISBN: 978-954-28-4765-6

Л. Дж. Шен

Хънтър

Превод от английски:
Десислава Недялкова

 ciela

*На Ямина Кирки и Нина Делфс.
Благодаря ви, че сте толкова невероятни.*

„И се надявам, че ще е глупачка – това е най-доброто нещо, което едно момиче може да бъде на този свят – красива малка глупачка.“

Ф. Скот Фицджералд, „Великият Гетсби“*

В тази книга тя далеч не е такава.

* Превод Нели Доспевска; Великият Гетсби, Ф. Скот Фицджералд, Избрани творби в три тома. Том II, изд. „Народна култура“, 1986. – Бел. прев.

Плейлиста:

“A Little Party Never Killed Nobody” – Fergie

“The Quiet Things That No One Ever Knows” – Brand New

“Kill and Run” – Sia

“Truly, Madly, Deeply” – Savage Garden

“One Armed Scissor” – At The Drive-in

“When You Were Young” – The Killers

“Lullaby” – The Cure

Пролог

Имало едно време един вълшебен замък, в който всичко вехнело и линеело освен душата на едно момче.

Той бил на шест години, когато тя го срещнала.

Момичето беше пристигнало с майка си да пригответи празнична трапеза за неговото семейство. То обикаляло из коридорите, пързляло се по мраморните подове на имението му по чорапи. Било на пет – твърде малко, за да оцени величествените арки и дворовете, осяени с рози. Пързляло се напред-назад, търсейки начин как да запълни времето си, докато майка му приключи работата си, и в този миг навън изтрещяла гръмотевица.

Било зимата, за която бостънци години наред не спирани да говорят, бясна, неукротима и упорита. Притъмнялото небе изстрелвало поредица от градушки върху замъка, а ледът гневно се удрял и отскачал в извитите прозорци. Момичето се плъзнало към един от готическите прозорци, притискайки ръка към студеното стъкло.

С изненада видяло малка сянка да лежи на шезлонг край басейна ей така, навън под дъжда. Едно момче. То лежало съвсем спокойно и се оставяло без никаква съпротива дъждът безмилостно да се стоварва върху него. То просто поемало тежките му капки, приемало кротко наказанието на ударите на градушката върху кожата си.

Момичето изпаднало в паника и започнало да блъска по прозореца. Ами ако е наранен? В безсъзнание? *Мъртъв?* Имало ли изобщо представа какво означава „смърт“? Чувало понякога родителите му да я споменават, когато си мислели, че не ги слуша.

Тя ударила още по-силно стъклото. Главата му бавно се обърнала към нея – невъзмутимо, сякаш всичко било без значение.

Сиво-сините му очи срещнали нейните светлозелени.

– Влез вътре! – извикала тя, като се оглеждала наляво и надясно, за да открие дръжката на вратата.

Той поклатил глава.

– Моля те! – продължила тя.

– Изпращат ме надалеч. – Тя разгадала думите по движението на устните му, но не можела да го чуе. – Заминавам.

– Къде? Къде отиваш? – не спирала тя.

Но той просто се обърнал, наклонил глава назад, с лице към небето, и посрещнал ударите на градушката.

Тя забелязала, че очите му са отворени. Проследила погледа му, отправен нагоре, към черното кадифе на нощта. Нямамо луна. Нямамо слънце. Земята изглеждала така ужасно самотна без тях, които да я пазят и закрилят.

Момичето се зачудило какво ли ще стане, ако слънцето целуне луната.

Нямамо ни най-малката представа, че един ден ще намери отговора на този въпрос.

Нито пък че човекът, който ще ѝ го даде, ще е същото това ужасно самотно момче.